

ky o námitkách dovolatelem uplatňovaných (sr. Staub-Stranz kom. ke směnečnému řádu čl. 82, pozn. 17 a Rouček, Československý zákon směnečný § 87).

Čís. 12846.

Lze vydati směnečný platební příkaz proti veřejným společníkům, kteří jimi byli v době, kdy byla směnka veřejnou obchodní společností podepsána, třebaže se směnečný dluh podle obsahu směnky stal splatným teprve po výstupu společníků ze společnosti.

Stačí, podepsal-li veřejný společník biankosměnku před vystoupením ze společnosti, třebaže směnka byla vyplněna až po jeho vystoupení ze společnosti.

Dobrodiní § 61 (3) vyr. řádu z roku 1931 požívají jen oni veřejní společníci, kteří jsou jimi v čase zahájení řízení, nevztahuje se však na společníky již vystoupivší.

(Rozh. ze dne 27. září 1933, Rv I 1563/33.)

Firma K., S. a spol. podepsala v srpnu 1930 jako vydatelka vlastní směnku. Směnka měla datum vystavení 23. srpna 1930 a datum dospělosti dne 30. září 1932. Žalovaní byli veřejnými společníky firmy K., S. a spol., z níž vystoupili a byli v obchodním rejstříku vymazáni dne 21. července 1931. Proti směnečnému platebnímu příkazu namítli žalovaní veřejní společníci mimo jiné, že směnka byla proti nim zažalována teprve po jejich vystoupení ze společnosti a že o jmění veřejné obchodní společnosti K., S. a spol. bylo zahájeno a potvrzeno vyrovnání. *Procesní soud* prvního stolu ponechal směnečný platební příkaz v platnosti, a uvedl v otázkách, o něž tu jde, v *důvodech*: Jde o to, zda mohl býti směnečný platební příkaz vydán přímo proti žalovaným jakožto vymazaným společníkům veřejné obchodní společnosti K., S. a spol. Soud jest toho názoru, že směnečný platební příkaz proti žalovaným jakožto bývalým veřejným společníkům bývalé veřejné společnosti provozované pod firmou K., S. & Co. ve Vídni byl vydán právem. Nebylo závary, by nebyl směnečný platební příkaz vydán přímo proti žalovaným, ano bylo listinně podle § 557 c. ř. s. též prokázáno, že v den vystavení směnky byli žalovaní veřejnými společníky vystavitele směnky, firmy K., S. & Co. ve Vídni, a že ještě neuplynulo od jich výmazu jako veřejných společníků společnosti z rejstříku, t. j. od 21. července 1931, pět let, neboť podle čl. 112 obch. zák. stíhá i směnečný závazek jako každý jiný závazek veřejné společnosti její veřejné společníky a podle čl. 146 obch. zák. promlčují se žaloby proti společníku z nároků proti společnosti v pěti letech po zrušení společnosti nebo po jeho vystoupení a začíná promlčení dnem, v němž bylo zapsáno do obchodního rejstříku vystoupení společníkovo. Vydání směnečného platebního příkazu proti veřejným společníkům ze závazku veřejné obchodní společnosti nevadí ustanovení § 11 druhý odstavec ex. ř., jak miní strana žalovaná, naopak mluví § 11 první odstavec ex. ř. spíše pro přípustnost

vydání takovéhohoto platebního příkazu v takovém případě, an stanoví, že může býti vedena exekuce proti veřejné společnosti, a když podle § 11 druhý odstavec ex. ř. může býti po slyšení společníků nebo zástupců společnosti o otázce ručení povolena exekuce z titulu, znějícího na společnost, i proti veřejnému společníku, ze společnosti již vystoupivšímu, to tím spíše, ježto při vydání směnečného platebního příkazu může veřejný společník uplatňovati své případné námitky do tří dnů. Jde ještě o to, zda jsou žalovaní povinni zaplatiti žalující straně celou její zažalovanou zbytkovou pohledávku, ano jest nesporno, že ediktem obchodního soudu ve Vídni ze dne 30. července 1932 bylo o jmění firmy »S. & Co. in Liquidation«, právní nástupkyně to firmy K., S. & Co. zahájeno vyrovnací řízení, a že vyrovnání to bylo pravoplatně potvrzeno a že má firma platiti ve vyrovnání svým věřitelům 35%ní kvotu ve 3 stejných měsíčních splátkách, počínajíc devět měsíců po přijetí vyrovnání a že těchto devět měsíců ještě neuplynulo. V tomto směru jest míti na mysli, že jde o veřejné společníky, kteří jsou již od roku 1931 v rejstříku vymazáni, tedy o bývalé společníky, kteří neručí podle čl. 130 obch. zák. za závazky veřejné společnosti, jejímiž byli společníky, vzniklé teprve po jejich vystoupení ze společnosti, a že nejde tu o veřejné společníky, zapsané ještě v rejstříku jako veřejní společníci společnosti ve vyrovnání. Kdežto při pravoplatně potvrzeném vyrovnání veřejné společnosti přicházejí právní účinky vyrovnání obchodní společnosti na prospěch též každému osobně ručícímu společníku proti věřitelům společnosti, není-li ve vyrovnání ustanoveno jinak (§ 61 odst. (3) vyr. ř.), nevztahuje se ustanovení toto na společníky již před vyrovnáním vystoupivší, pokud se týče z rejstříku vymazané, a ohledně vymazaných veřejných společníků platí ustanovení § 56 vyr. řádu, že práva věřitelů proti spoludlužníkům dlužníka, který se vyrovnává, jakož i proti osobám, proti kterým přísluší věřitelům právo postihu, jsou vyrovnáním nedotčena, pokud se oprávnění výslovně neprohlásí jinak. Žalovaní sami netvrdili, že bylo v tomto směru odchýlně od zákona něco jiného ujednáno. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Žalovaní dovozují, že šlo o směnku krycí, v níž podstatné náležitosti, den vystavení a den splatnosti, byly vyplněny teprve v roce 1932. Teprve tímto doplněním, že biankosměnka nabyla povahy platné, závazné směnky a že proto směnečný závazek mohl teprve tímto okamžikem vzniknouti. Poněvadž však oba žalovaní vystoupili ze společnosti již 31. července 1931, že směnečný nárok ze žalobní směnky proti nim nemůže býti uplatňován. Proti těmto vývodům jest uvést: Směnečný závazek se zakládá podpisem na směnce, a to na směnce platné. Předpokládá se ovšem zpravidla podpis na směnce hotové, to jest co do všech podstatných náležitostí vyplněné. Podle § 6 odst. (2) sm. zák. není však nedostatek některé podstatné náležitosti v době podpisu směnky a teprve pozdější její doplnění na závadu ani platnosti směnky ani závaznosti podpisu, což platí plně tam, kdy doplnění se nestalo bezprávně nebo proti úmluvě. Při podpisu biankosměnky je závazek závislý na splnění potestativní výminky dodatečného vyplnění. Toto dodatečné vyplnění působí zpět, stalo-li se

právem a způsobem, odpovídajícím úmluvě, totiž tak, jako by směnka byla bývala vyplněna již v době, kdy podepsaný blanket směnečný byl odevzdán věřiteli. V souzeném případě odevzdána byla žalobní směnka úplně ještě nevyplněná a opatřená řádným podpisem firmy K., S. & Co. žalujícímu bankovnímu spolku v srpnu 1930, tedy v době, kdy oba žalovaní byli veřejnými společníky firmy. Byla podepsána veřejným společníkem Viktorem S-em, jenž byl oprávněn firmu samostatně zastupovati a tudíž i oba žalované jako společníky zavazovati. Z jeho tehdejšího podpisu vzešel tedy, když směnka byla pak podle úmluvy vyplněna, směnečný závazek i pro oba žalované. Jak již uvedeno, činil závazek firmy K., S. & Co. z obchodního spojení se stranou žalující, k jehož krytí byla dána směnka, v době, kdy oba žalovaní ze společnosti vystoupili, 17.500 šv. franků a je zažalovaná částka zbytkem tohoto dluhu, za nějž oba žalovaní ručí dosud podle čl. 146 obch. zák., Správně usoudil také první soud, že okolnost, že bylo zahájeno a pravoplatně potvrzeno vyrovnací řízení proti firmě K., S. & Co. v likvidaci, jest bezúčinnou proti žalovaným, ježto dobrodiní vyrovnacího řízení v ohledu tom požívají jen oni veřejní společníci, kteří jsou jimi ještě v čase zahájení vyrovnacího řízení, nikoli však i společníci již před tím vystoupivší, kteří jsou pouhými spoludlužníky a ohledně nichž platí tudíž ustanovení § 56 vyr. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalovaní napadají rozsudek odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení věci (čís. 4 § 503 c. ř. s.), leč neprávem, neboť odvolací soud posoudil věc po právní stránce úplně správně. Ana byla soudu předložena se směnečnou žalobou směnka a výpis z obchodního rejstříku, týkající se firmy K., S. et Co. ve Vídni, jež zažalovanou vlastní směnku podepsala jako výstavce, seznal soud, že směnka vznikla v době, kdy dovolatelé byli ještě společníky oné společnosti, a nebylo proto po formální stránce překážky, by nebyl vydán směnečný platební příkaz přímo proti dovolatelům (čl. 112, 130, 146 obch. zák.), jimž musilo býti ponecháno, by uplatňovali námitky podle § 557 c. ř. s. Že šlo o krycí směnku, z obsahu směnky nijak nevyplývá, takže ani po této stránce nebylo překážky proti vydání směnečného platebního příkazu. Nerozhodné jest, že se směnečný dluh stal splatným podle obsahu směnky teprve po výstupu dovolatelů ze společnosti. Tato okolnost by přicházela v úvahu jen při řešení otázky promlčení (čl. 146 obch. zák.). Neprávem poukazují dovolatelé k ustanovení § 11 ex. ř., neboť tu nejde o provedení exekuce, nýbrž o vydání směnečného platebního příkazu, proti němuž jsou směnečnému dlužníku vyhrazeny námitky. Nesejde na tom, že žalobní směnka byla vystavena jako bianco-směnka; lze ovšem přisvědčiti dovolatelům, že podepsáním bianco-směnky ještě nevznikl pro ně směnečný závazek, nýbrž že vznikl teprve jejím vyplněním. Vyplnění směnky se však děje se zpětnou platností, tak jako by bývala směnka vyplněna již v době, kdy byl připojen podpis na

bianco-směnce, a jest proto nerozhodné, že se vyplnění stalo teprve po vystoupení dovolatelů ze společnosti (srov. rozh. sb. n. s. čís. 8881). Podle zjištění soudů nižších stolic byla pohledávka žalobkyně z poskytnutého úvěru v době vystoupení dovolatelů ze společnosti po právu částkou 17.500 švýcarských franků, za kteroužto částku dovolatelé přímo ručili podle čl. 112 obch. zák., což ostatně ani nepopírají, jenže se neprávem domnívají, že žalobkyně nemohla uplatňovati tento jejich závazek, pokud se týče jeho zbytek směnečnou žalobou.

Pokud se týče otázky, zda se účinky vyrovnacího řízení zahájeného o jmění firmy K., S. et Co. ve Vídni vztahují i na dovolatele, poukazují se tito na rozhodnutí sb. n. s. 4245, které se sice stalo za platnosti vyrovnacího řádu ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. z., které však nepozbylo významu, poněvadž ustanovení § 60 odst. (2) tohoto vyrovnacího řádu bylo pojato do § 61 (3) vyr. ř. ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Čís. 12847.

Tím, že správce konkursní podstaty pohledávku hypotekárního věřitele vykoupil podle § 120 konk. ř., došlo k utvoření jakéhosi způsobu vlastnické hypoteky a byl správce konkursní podstaty oprávněn převést tuto pohledávku dále podle § 469 obč. zák.

(Rozh. ze dne 27. září 1933, Rv II 457/33.)

Proti příkázání částky nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost (ideální polovici nemovitostí zapsaných ve vložce 95 kat. území M.) na pohledávku Emy Sch-ové 3109 Kč 50 h vnesla při rozvrhovém roku odpor Luisa O-ová. Byvši poukázána na pořad práva, domáhala se odporovatelka, by bylo uznáno právem, že se vyhovuje jejímu odporu proti příkázání částky nejvyššího podání na domnělou pohledávku Emy Sch-ové. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby rozsudkem pro zameškání žalované. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud žalobu zamítl.

Důvody:

Nelze sice souhlasiti s dovolatelkou, že žalobní děj je nedostatečný a neúplný, takže žaloba neodpovídá předpisu § 226 c. ř. s., ale děj ten vedl k tomu, by žaloba byla zamítnuta. Jde o rozsudek pro zmeškání prvního roku. V takovémto případě jest podle §§ 396 a 442 c. ř. s. vycházeti ze skutkových tvrzení žaloby, jež jest považovati za pravdivé. Podle nich bylo firmě Antonín O., jejímiž veřejnými společníky byli Antonín O. st. a Antonín O. ml., upomínacím platebním rozkazem ze dne 15. listopadu 1928 pravoplatně uloženo, by zaplatila Karlu K-ovi 2.442 Kč 42 h a 667 Kč 08 h a Karel K. vydobyl si pak pro pohledávky ty exekuci vnuceným zřízením práva zástavního na ideální polovici.